

Rózsa

(Krády Gyulának)

Egy régi név kiált az életemben,
Egy régi lány, kiről nem énekeltem.
Kinek a szivem rég adósa volt,
Ki rózsza volt, s neve is Rózsa volt.

Diákkoromban mentem hozzá néha
Az árvalányhoz, én, a kezdő poéta,
M megbujtam nála a diványsarokba
És ámbratestét néztem, szivdobogva.
Ó csipke-szaknya! Parfüm! Mézes eszték!
Ó tükör! Abránd! Méreg! Pillafesték!
Ó kisdíák, ki andalogva ballag
S nyakkendője egy vékony sárga szalag!
Üllői-ut! Bolondság! Régi tájak!
Eltűntek egyszer! és most újra jáznak!
Ó lány, kinek sokkal vagyok adósa,
Hadd zengetek róla: rózsza, rózsza, rózsza.

Hol vagy ma, kedves? Jaj, hídba nézem
Az éjszakát, már eltakar egészen,
Vadmacska-szemed zöld deleje ég-e?
S nagy furesza szájad? Vagy már vége, vége.
Forró fejed bulán földi a föld el
S mint antik hugaid repedt tükörrel
És koszorúkkal fekszel mély koporsó
A kdsás elmúlás ágyában, olcsón?

Nem tudni soha, hová száll a tündé,
Én sem tudom, hogy hova-merre tűnik,
Nem álltam ágyadnál ezüstkanállal,
Még merekedtél a sovány halállal.

Valahol messze, a poros vidéken,
Halnak meg ők, egy tompa este, régen,
Igy mennek el, kik bennünket szeretnek.
Csak a szivünk marad itt, vén ereinek.

De azt tudom, hogy jó volt, mint a tűzláng,
Mely téli faqgykor melegítve tűz ránk,
Csak azt tudom, hogy pusztla volt szobája,
Akár egy cella, oly szűri és árva.
A hajszütovas égelt szaga fojtón
Szállott köröttünk és ruhája folyón
Száradt a széknél meg az asztalón.
Az élete: két arckép volt talán.
Hogy mulogatta. Egyiken merengő
Kislánykezében egy olcsó napernyő,
A másikon, mint siró, árva démon, —
Ki nem kap semmi gyöngyön, diadémon, —
Egy elhagyott padon út és mögötte
Egy élet rémlik a távoli ködöbe.

Ahányszor né-tük, remegett a lelkünk.
Múlt és jövő, akik egymásra lertünk,
Én, ki indultam, ő, ki lefelé ment,
Pihenni udgqó, elalélt, szegény szent.
Ki elvetette aranyát-ezüstjét,
Csak szivta a rossz cigarett füstjét,
Tündöklő jáspis-karjait kitarla,
Ugy udgqott innen egy regény-világba.
A messzeségbe, messze-messze ürbe,
S kis pille, a szobáját átrepülte.

Mert táncosnő volt és Krakkóba táncolt
S fehér nyakán egy halványlila lánc volt.

Kosztolányi Dező.